

offentlige Arbejder. Jeg skal tillade mig paa det bedste at henstille dette Forslag til dette høje Tings velvillige Modtagelse. Jeg haaber, det maa finde en lige saa sympatetisk Modtagelse i dette Ting, som det har kunnet glæde sig ved at finde i det andet Ting.

Carstensen: Naar man er gammel nok til som fuldvoksen at have været Vidne til Frihedsbevægelsen i 1848, naar man har haft Løjlighed til at følge Processionen, som den 21. Marts gik fra Raadhuset op til Slotspladsen, naar man har set den Stemning, der den Gang herskede og naar man har set Resultatet med sine egne Øjne, føler man maaske stærkere end de yngre Virkningen af den Udtalelse, som da kom fra Borgerrepræsentationens Formand, der ledede Optøget, og det Indtryk, det gjorde, da Hans Majestæt Kong Frederik den Syvende viste sig paa Slotsaltanen. Men skønt mange kun kende dette af Frasnagn, er jeg dog vis paa, at man vil give mig Ret i een Ting, og det er, at det Indtryk, som vi modtog den Gang, er rigtigt: at der, hvor det Slot stod, paa Slots- holmen, kan der ikke komme til at staa andet end Bygninger, der — som de gamle — knytte sig til Stedet, — Bygninger, som særlig knytte sig til det sidste store Minde derfra, til Grundlovens Givelse.

Dette siger jeg til Indledning for derpaa at gaa over til med et Par Ord at omtale Branden. Da Branden opstod, viste der sig en ganske forbavsende Stemning. Det var, hvad man nu til Dags kalder Stemningen fra 1848, den vaagnede paa ny. Alle de Mennesker, som samledes der, havde kun et Maal: at frelse, hvad frelses kunde, og der var en Ro og Orden i deres Optræden, som man med Beundring maatte bøje sig for. Alt det havde ikke kunnet være saaledes, hvis der ikke havde været den store Stemning for, at Christiansborg Slot skulde reddes. Det Udbytte have vi dog haft af Branden, at vi have set denne Folkestemning, og den gik saa vidt, at jeg i Nyboder saa gamle Koner staa og græde paa Gaden. Den gav sig ogsaa efter Brandens Udslag i Dannelsen af Komiteer, som indsamlede Bidrag, og ogsaa deri, at Regeringen straks i den paafølgende Samling fremlagde Forslag til Slottets Genopførelse. — Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa de forskellige Stadier, som Sagen har gennemgaaet, men kun fremsætte som min personlige Opfattelse, at, naar denne Sag blev trukken saaledes i Langdrag, at den til sidst nærmest „løb ud i Sandet“, laa det

fornemmelig i, at der var set med ikke fuldt danske Øjne, men snarere med udenlandske Øjne paa Gennemførelsen. Man havde valgt en berømt Stormand, Theophilus Hansen, kendt ved sine Størværker i Udlandet. Manden havde vist ikke ganske klart den Opfattelse, som var gældende i den store Befolknings Kreds, den nemlig, at naar Slottet skulde genopføres, skulde det genopføres med den Grundtanke, at det i Maal og Med skulde svare til det Slot, der nedbrændte. Man tog Maalet for stort, idet man skilte Rigsdagen ud og lagde den i en Bygning ved Kristiansgade. Kort sagt, han vilde gøre den ny Bygning til *Bolig* for Kongehuset, hvad Hans Majestæt Kongen — efter hvad jeg fra anden Side har hørt — ikke havde tænkt sig var nødvendigt. — Det store Fortrin ved det foreliggende Forslag er, at det har berømt sig; man er ikke gaaet ud over, hvad der var Mulighed for at faa gennemført, og hvad man maa antage, at Stemmningen er for, og den Modtagelse, som Forsaget har faaet i det andet Ting og rimeligvis vil faa her i Tinget tyder jo i samme Retning. Naar jeg skulde indvende noget mod Forslaget, vilde det være dette, at det ikke tydeligt og klart ogsaa antyder, at det skal overvejes, hvorledes *Højesteret* kan anbringes ved Genopførelsen. Jeg ved, at der er stor Stemning her i Tinget — og det ikke blot i den Gruppe, hvortil jeg hører — for, at noget saadant maa ske, Højesteret har længe boet til Leje paa et i Retning af Plads højst uheldigt og knebent Sted. Den højtærede Minister har imidlertid i sine indledende Udtalelser vist sin Velvillie for denne Tanke, og vi ere altsaa ud over denne Vanskelighed.

Der knytter sig til Forhandlingen om denne Sag i det andet Ting — hvis Behandling af Sagen jeg for øvrigt ikke skal komme nærmere ind paa — en Udtalelse, der gaar ud paa at fjerne Thorvaldsens Museum for at give friere Plads. Min personlige Opfattelse er, at Thorvaldsens Museum, der blev bygget paa en Grund, hvor der stod en mindre Bygning i Frederik den Sjettes Tid, har faaet en Stil, der stiller det i en saa skrigende Modsætning til det gamle, nu nedbrændte Slot, at det falder i Øjnene paa en højst ubehagelig Maade. Men en Ting maa man ikke glemme, og det er, at Thorvaldsens Museum tillige er et Mausoleum for den store Kunstner, og slige Grave flytter man nødig. Men Skønhedshensyn lokke svært til at fremsætte med et saadant Forslag. Der er en Bemærkning, jeg vil føje